

Debbie Macomber
Világítótorony út 16.

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információ-tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Debbie Macomber, 2001 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *16 Lighthouse Road* (Harlequin MIRA Books)

• *Magyarra fordította:* Sillár Emőke

Második, átdolgozott kiadás.

Első megjelenés: 2008

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-273-1

HU ISSN 1789-2732

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

DEBBIE MACOMBER

VILÁGÍTÓTORONY ÚT

16.

Cédrusliget

Kedves Olvasóim!

Üdvözlöm mindnyájukat Washington állam Cédrusliget nevű városában. Remélem, örülnek, hogy bemutatom Önöknek új barátaimat. És remélem, ha valóban ez a helyzet, ugyanolyan kellemesen érzik majd magukat Olivia, Grace, Charlotte, Cecilia, Jack, Seth és a többiek társaságában, mint ahogyan a legjobb szomszédaikkal szokták. Tudják, ők az én szomszédaim. Nos... azért nem egészen. Cédrusliget mintájául a szülővárosom, Port Orchard szolgált, amely szintén Washington államban található, de a szereplők és történetük a képzeletem szüleményei. Ám ha valaki sétált már Port Orchard utcáin, biztosan ráismer az általam leírt épületekre és eseményekre. A könyvtár, az új városháza, de még a Sirályhívó verseny is elválaszthatatlanul hozzátartozik a Port Orchard-i élethez.

Az Alaszkában, Texasban, Észak-Dakotában játszódó történetek megjelenése után tucatjával kaptam leveleket, amelyekben azt kérték, tegyem át könyveim helyszínét más államokba is. Miközben megpróbáltam dűlőre jutni a döntéssel, felmerült bennem, hogy kevés olyan hely van, amelyet jobban szeretnék az én gyönyörűséges Washingtonomnál. Azoknak az alaskai vagy texasi kisvárosoknak a képét, amelyeket eddig rajzoltam meg, mindig az általam oly jól ismert települések életéből vettem.

Abból az életből, melyet a férjemmel együtt itt, Port Orchardban töltöttünk, amíg felneveltük a gyermekeinket. A *Cédrusliget* sorozattal mindössze nyilvánosságra hozom a tapasztalataimat.

Kérem tehát, hogy hátradőlve helyezték most magukat kényelembe, és élvezzék ki a románcokat, no meg egy kis rejtélyt, némi bölcsességgel megfűszerezve. Dőljenek hátra, és ismerkedjenek meg új barátaim egész kis közösségével! Tudom, valamennyien alig várják, hogy bemutatkozhassanak Önöknek!

Debbie Macomber

U.i.: Mivel nagyon szeretek levelezni olvasóimmal, az alábbi weboldalon várom megkeresésüket:
www.debbiemacomber.com

Rita Adler emlékére
1950. december 26. – 2000. december 12.
Hiányozni fogsz.

1. fejezet

Cecilia Randall hallott ugyan olyan emberekről, akik, ha megadatna nekik, hogy egyetlen kívánságuk teljesüljön, újra szeretnék élni az egész életüket, de ő nem ilyen volt. Ő tökéletesen megelégedett volna azzal, ha a huszonkét évéből legalább egy tizenkét hónapos időszakot kitörölhetett volna.

Az elmúlt tizenkét hónapot.

Tavaly januárban, rövidebb az újév beköszönte után ismerkedett meg Ian Jacob Randall-lel, egy tengeralattjárón szolgáló haditengerésszel. Fülig beleszeretett, és valami elképesztő felelőtlenségre adta a fejét: várandós lett. Aztán még tovább bonyolította a helyzetet azzal, hogy feleségül is ment a férjhez.

E hármas számú ballépést még sok-sok további követte. Cecilia közel sem volt olyan buta, mint amennyire naivan szerelmes, és – ami a legrosszabb – még álmodozott is. A haditengerészlet és az élet aztán elég gyorsan kigyógyította mindebből.

A kislányuk koraszülött lett, közben Ian kint volt a tengeren, és azonnal kiderült, hogy a gyerek szívelégtelenségben szenved. Mire Ian hazatért, Allison Marie-t már örök nyugalomra helyezték. Cecilia egyedül állt a Csendes-óceán északnyugati partvidékén szünni nem akaró esőben, míg kisbabája csöppnyi koporsóját a hideg, sáros földre eresztették. Egyes-egyedül, a családja tanácsai és a férje vizsgálatása nélkül kellett határoznia életről és halálról.

Anyja az ország másik végén élt, és mivel éppen hóvihár dúlt, nem tudott átrepülni Washington államba. Apjától csak annyi támaszra számíthatott, amennyit az egyáltalán el tudott képzelni – és ez felettébb kevésnek bizonyult. A férjének az a terve, miszerint „ott legyen, amikor a lányának szüksége van rá,” kimerült egy Ceciliát együttérzéséről biztosító kártyában és néhány sorban arról, mennyire sajnálja őt a veszteségeért. Cecilia megszámlálhatatlan nappalt és éjszakát töltött kislányuk üres ágyacskája mellett, hol zokogva, hol sokkos állapotban. Néhány tengerészfeleség vigasztalni próbálta, de ő ódzkodott az idegenektől.

Elutasította a segítségüket és a barátságukat. És mivel még csak rövid ideje élt Cédrusligeten, nem volt közeli barátja a helyi közösségben. Így hát egyedül kellett elviselnie a bánatát.

Amikor Ian végre megérkezett, a haditengerészlet bakafántoskodását okolta a késlekedéséért. Megpróbálta megmagyarázni a helyzetet, de addigra Ceciliának már mindentől elege lett. Csak egyetlen dolog foglalkoztatta: a lánya halála. A férje nem tudta, és talán meg sem érthette, mit kellett elszenvednie a távollétében. Mivel egy atom-tengeralattjáróra osztották be, szolgálati ideje alatt minden közleménye csak ötvenszavas „családi telegramokból” állhatott. Egyébként sem lehetett volna mit tenni; a tengeralattjáró éppen a sarki jégmező alatt tartózkodott. Felesége írt neki, hogy beszámoljon Allison születéséről, majd elvesztéséről. Kiöntötte a bánatát ezekben a rövid üzenetekben, mit sem törődve azzal, hogy a haditengerészlet elhárító részlege minden egyes szavát nagyító alá veszi majd. De Ian parancsnoka úgy tartotta célszerűnek, ha a hír közlését elhalasztja, amíg a tízhetes szolgálat ideje letelik. *Nem tudtam*, hajtogatta Ian újra meg újra. Cecilia valóban nem hibáztathatta, de mégis hibáztatta. Ép ésszel átgondolva bármennyire igazságtalannak tűnt is, a szíve mélyén mégsem tudott neki megbocsátani.

Már semmi mást nem akart, csak kikeveredni ebből az egészből. Ki a házasságából, ki a büntudatnak és bánkódásnak ebből az érzelmi posványából, egyszerűen *ki!* A menekülés legegyszerűbb módjának az tűnt, ha elválik Iantól.

Kint ült a folyosón a tárgyalóterem előtt, és elszántabb volt, mint valaha, hogy véget vet ennek az egésznek. Egy bíró gyors kalapácsütése végleg elűzheti az elmúlt év összes lidércnyomását. Egyszer talán még azt is elfelejtheti, hogy egyáltalán ismerte Ian Randallt.

Allan Harris, Cecilia ügyvédje belépett Kitsap megye bíróságának előcsarnokába. Az asszony figyelte, ahogy körbenéz, míg végül a férfi észrevette őt. Rövid üdvözlésképpen felemelte a kezét, aztán odasétált, ahol Cecilia ült a kemény fapadon, és elfoglalta a mellette kínálkozó üres helyet.

– Kérem, mondja el újra, mi fog történni – kérte az asszony, mivel vágyott a megerősítésre, hogy élete legalább megközelítőleg visszatérhet az egy évvel ezelőtti kerékvágásba.

Allan az ölébe tette az aktatáskáját.

– Megvárjuk, amíg bejelentik a tárgyalások sorrendjét. A bíró meg fogja kérdezni, felkészültünk-e, én kijelentem, hogy igen, és kapunk egy számot.

Cecilia bólintott. Úgy érezte, egész teste elzsibbadt.

– Bármilyen számot kaphatunk egy és ötven között – folytatta az ügyvédje. – Aztán várunk a sorunkra.

Cecilia újra bólintott, és reménykedett, hogy nem lesz kénytelen az egész napot a bíróságon tölteni. Épp elég baj, hogy egyáltalán itt kell lennie; és még rosszabb, hogy Ian jelenlétét is megkövetelik. Még nem látta a férfit. Talán épp a saját ügyvédjével találkozik valahol, hogy megbeszéljék a taktikát – nem mintha Cecilia arra számított volna, hogy a férje netán ellenzi a válást.

– De ugye nem lesz probléma?

A tenyere nyirkos volt, és homlokán kiütkezött a hideg veríték. Alig várta, hogy túlessen a dolgon, és továbbléphessen az életében. Meggyőződése volt, hogy ez addig nem következhet be, amíg ki nem mondják a válást. Csak akkor kezd majd szűnni a fájdalom.

– Nem látom be, milyen akadályok adódhatnak, különösen azok után, hogy megegyeztek a vagyonmegosztásban. – Az ügyvéd kissé összeráncolta a szemöldökét. – A házassági szerződés ellenére, amelyet maga aláírt.

Cecilia érezte, hogy influenzaszerű érzés mar a gyomrába, és vadul magához szorította a retiküljét. Hamarosan, emlékeztette magát, hamarosan kiséválhat ezen az ajtón egy új életbe.

– Meglehetősen... szokatlan megállapodás – mormolta Allan. Visszatekintve, a házassági szerződés újabb tételt jelentett az elmúlt évben elkövetett hibák listáján, de Cecilia ügyvédje szerint ezt könnyen helyre lehet hozni. Az aláírás idején a megállapodás teljesen észszerűnek tűnt. Igyekezettükben, hogy érzelmeik őszinteségét bizonyítsák, azzal az elképzeléssel álltak elő, hogy annak a házasságnak, amelyik el akar válni, ne csak a jogi eljárás költségeit kelljen megfizetnie, hanem a házasság alatt felhalmozott összes adósságot is. Ezt lehetett büntető, de akár elriasztó kitételnek is tekinteni. Akárhogy is volt, a dolog nem működött. Ráadásul ez most újabb nyugót jelentett, amelyet valahogy mégis kezelni kell.

Cecilia hibáztatta magát, amiért ragaszkodott hozzá, hogy bármit is írásba foglaljanak. Tökéletesen biztos akart lenni abban, hogy Ian nem pusztá kötelességérzetből veszi el. Igen, a babát nem tervezték, de akkor is maradéktalanul elégedett lett volna, ha egyedül kell felnevelnie a kicsit. Inkább választotta volna ezt, mint hogy egy boldogtalan házasság csapdájában vergődjön – vagy egy olyan viszony kelepcéjébe csalja Iant, amelyre a férfi nem vágyik! Ian azonban hajthatatlan volt. Megesküdött, hogy szereti őt, szereti a babát, és feleségül akarja venni Ceciliát.

Az asszony egész világa akkor omlott össze, amikor tízéves korában a szülei elváltak. Nem akarta ugyanennek kitenni a saját gyermekét. Az ő elképzelésében a házasság örök időkre szólt, úgyhogy azt akarta, legyenek biztosak, mielőtt egy életre elkötelezik magukat. Micsoda gyermeteg elképzelés! – gondolta most. Milyen érzélgős! Milyen romantikus!

Ian is kijelentette: azt szeretné, ha a házasságuk örökké tartana, de mint oly sok minden más ebben az elmúlt évben, ez is csalókévan bizonyult. Ceciliának szüksége volt rá, hogy higgyen a férfiban, higgyen a szerelem hatalmában, higgye, hogy ez majd megóvjá őt az efféle szívfájdalmaktól.

Végül, elvakítva attól a lehetőségtől, hogy férjhez mehet valakihez, aki tökéletesen elkötelezettnek tűnt iránta, és reménykedhet egy boldogan-éltek-míg-meg-nem-haltak kapcsolatban, Cecilia – egy kikötéssel – belement a házasságba. És ez a kikötés a szerződés volt.

Úgy képzelték, az együttélésük életfogytig tart majd, ezért olyan megállapodást terveztek, amely segít, hogy húék maradjanak az esküjükhöz. Legalábbis ezt hitték... Az esküvő előtt maguk írták meg a házassági szerződést, majd közjegyzővel hitelesítették. Cecilia teljesen elfeledkezett róla, de amikor bejelentkezett Allan Harrishez, az ügyvéd megkérdezte, írt-e alá bármiféle megállapodást a házassága előtt. Egyértelmű volt, hogy nem szabályos dokumentumról van szó, Allan mégis szükségesnek tartotta, hogy a bíróság érvénytelenítse.

Nem így kellett volna végződnie a házasságuknak, de miután a kisbaba meghalt, minden tönkrement. A szerelmet, amely eddig eltöltötte őket, most felemészttette a veszteségük. Kisbabák nem szoktak meghalni – még a koraszülött babák sem. Cecilia világából teljesen eltűnt a méltányosságba és igazságosságba vetett hit. A házasság, amelynek inkább támaszául kellett volna szolgálnia, most már csak a büntudat és bánat újabb forrását jelentette. A tapasztalat ráébresztette, hogy egyedül van, így hát miért ne tükrözhetné ezt a helyzetet a családi állása is.

Hirtelen úgy érezte, hogy képtelen továbbra is ezzel foglalkozni, ezért szándékosan más irányba terelte a gondolatait.

Ügyvédek nyüzsögtek a zsúfolt csarnokban, egymással vagy az ügyfeleikkel tárgyaltak. Cecilia arra számítva nézett körül, hogy megpillantja Iant, és közben felkészítette magát az elkerülhetetlen szembesülésre. Több mint négy hónapja nem látta a férjét, és nem beszélt vele, bár az ügyvédek rendszeres kapcsolatban álltak egymással. Azon merengett, vajon ez a sok ember mind hasonlóan szomorú okok miatt van-e itt. Nyilván. Mi másért menne bárki is a bíróságra? Megszegett eskük, be nem tartott megállapodások...

– Lockhart bírónőt kaptuk – szólalt meg Allan, megszakítva az asszony tépelődését.

– És ez jó?

– Tisztességes bíró.

– Ugye csupán formalitásról van szó?

– Igen.

Allan megnyugtató mosolyt küldött felé.

Az asszony az órájára nézett. A tárgyalások sorrendjét kilenckor jelentik be. Öt perc múlva kilenc. Ian még mindig nincs itt.

– Mi lesz, ha Ian nem jelenik meg? – kérdezte Cecilia.

– Akkor elnapolást kérünk.

– Jaj, ne!

Nehogy újabb halasztás jöjjön! – könyörgött az asszony némán.

– Itt lesz – mondta Allan biztatóan. – Brad azt mondta, Ian éppúgy szeretne túlesni ezen, mint maga.

A görcs Cecilia gyomrában még jobban összerándult. Ez már a dolog könnyebbik része, gyözködte magát, elhessegetve az idegességét. A nehezét jelentő fájdalom és bánaton, egy nem működő házasság miatti csalódáson már túljutott. A tárgyalás csupán formalitás, hiszen Allan is megmondta. Amint érvénytelenítik a házassági szerződést, a közös megállapodással kimondott válás befejezettnek tekinthető, és a lidércnyomás lehullik róla.

Aztán megjelent Ian.

Cecilia már akkor érezte a jelenlétét, mielőtt valójában meglátta volna. Érezte a pillantását, ahogy felfelé lépdelt a lépcsőházban, be az előcsarnokba. Az asszony felé fordult, és szemük egy röpké másodpercre találkozott, aztán mindketten sietve más irányba kapták a tekintetüket.

Ian érkezéssel szinte egyidejűleg kinyílt a tárgyalóterem ajtaja. Mindenki felállt, és olyan lendülettel tódult befelé, amelyre nem volt semmi észszerű magyarázat. Allan Cecilia mellett sétált keresztül a mahagóniaajtón. Ian és az ügyvédje mögöttük lépett be, s a tárgyalóterem túloldalán foglaltak helyet.

A törvényszolga azonnal neveket kezdett felolvasni, mintha katalógust tartana. Minden névre vagy névcsoportra válasz érkezett, és egy számot osztottak ki rá. Olyan gyorsan zajlott az egész, hogy Cecilia majdnem elmulasztotta a saját nevét.

– Randall!

Allan Harris és Brad Dumas egyszerre szólalt meg.

Cecilia nem hallotta, milyen számot kaptak. Amikor Allan leült mellé, harmincast firkált egy sárga írókönyvre.

– Harmincadik? – suttogta az asszony döbbenetben, amikor rájött, hogy huszonkilenc más ügyet fog még a bíróság az övék előtt tárgyalni.

– Ne aggódjon, gyorsan megy! – bólintott az ügyvéd. – Talán már tizenegy óra előtt végzünk.

Attól függ, milyen más ügyekben kell döntést hozniuk.

– Itt kell maradnom?

– Nem feltétlenül a tárgyalóteremben. Kint is várhat, ha úgy tetszik.

Ceciliának ez jobban tetszett. A terem levegőjét elviselhetetlenül fojtogatónak érezte. Felállt, és igyekezett kijutni a szinte üres előcsarnokba, gyakorlatilag kiszédült a tárgyalóteremből, hogy mielőbb elmenekülhessen.

Két lépést tett odakint, majd lecövekelt – alig tudta elkerülni az összeütközést Iannel.

Mindketten megdermedtek, és egymásra bámultak. Cecilia nem tudta, mit mondjon, és Ian szemmel láthatóan ugyanezzel a problémával küszködött. Elegánsnak tűnt sötétkék egyenruhájában, Ceciliát első találkozásukra emlékeztette. Magas volt, és izmos, a legigézőbb kék szemmel, amelyet az asszony valaha is látott. Ceciliának átfutott az agyán, hogy ha Allison Marie élne, akkor az apjától örökölt szemmel tekintene a világba.

– Majdnem túl vagyunk rajta – mondta Ian, halk és érzelemmentes hangon.

– Igen – válaszolt az asszony, majd pillanatnyi szünet után hozzátette: – Nem utánad jöttem ki ide.

– Gondoltam.

– Úgy éreztem, rám zuhannak a falak.

A férfi nem válaszolt, lehuppant a fapadok egyikére, amelyek a tárgyalóterem előtti előcsarnokot szegélyezték. Előrehajolt, könyökét a térdére támasztotta. Cecilia a pad másik végére ült, kényelmetlenül feszengett a legszélén. Mások is elhagyták a zsúfolt termet, és vagy eltűntek, vagy kerestek egy félreeső sarkot, hogy az ügyvédekkel tárgyaljanak. Suttogó hangjukat visszaverték a gránitfalak.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem, de sajnálom, hogy ez lett a vége – szólalt meg Ian.

– Én is. – Aztán, arra az esetre, ha a férfi netán azt gondolná, hogy békülést keres, Cecilia folytatta: – De így kell lennie.

– Teljes mértékben egyetérték veled.

Ian kihúzta magát, háta szálegyenesre feszült, miközben karját összefonta a mellén. Nem nézett újra az asszonyra.

Kínos volt, ahogyan ott ültek kettesben. De Cecilia úgy vélte, ha a férje úgy tehet, mintha ő jelen sem volna, ő maga is hasonlóképp viselkedhet. Lopva hátrébb húzódott a padon. Hosszasan kell még várakozniuk.

– Jó napot, üdvözetem! – mondta Charlotte Jefferson, miközben bekukucskált a cédrusligeti rehabilitációs központ apró különszobájába. – Úgy tudom, mostanság érkezett.

Az idős, fehér hajú úr előredőlt kerekesszékében, és homályos barna szemmel bámult rá. A betegség és a kor pusztításai ellenére – ahogy Charlotte értesült, az öregúr a kilencvenes éveit taposta – látszott rajta, hogy valaha jóképű volt. Az egykor sudár termetű férfi alakja nem kerülhette el az ember figyelmét.

– Nem fontos, hogy válaszoljon – mondta neki Charlotte. – Tudom, hogy agyvérzéses beteg. Csak szerettem volna bemutatkozni. Charlotte Jefferson vagyok. Benéztem, hogy lássam, tehetek-e magáért valamit.

A férfi lassan, mintha nagy erőfeszítésébe kerülne, ráemelte a szemét, és megrázta a fejét.

– Felesleges, hogy megmondja a nevét. Elolvastam kint az ajtón. Maga Thomas Harding. – Az asszony szünetet tartott. – Janet Lester, az itteni gondozónő említette magát néhány napja. Mindig tetszett nekem a Thomas név – csevegett tovább. – Gondolom, a barátai Tomnak szólítják.

Halvány mosoly jelezte, hogy igaza van.

– Én is így gondoltam. – Charlotte nem akart erőszakosnak tűnni, de tudta, milyen magányosság vehet erőt valakin, amikor egy idegen városba kerül, ahol egy árva lelket sem ismer. – Évekig itt volt az egyik legdrágább barátnőm, és én minden csütörtökön eljöttem, hogy meglátogassam. Ez annyira a szokásommá vált, hogy még akkor is folytattam a látogatásokat, amikor Barbara már az Úrhoz költözött. A múlt héten Janet elárulta, hogy maga épp akkor érkezett. Elhatároztam hát,

hogy ma átjövök, és bemutatkozom.

A beteg megpróbálta megemelni a jobb kezét, de sikertelenül.

– Hozhatok magának valamit? – kérdezte Charlotte, aki szerette volna hasznossá tenni magát.

A férfi újra csak a fejét rázta, aztán reszkető mutatójával a vele szemben álló székre bökött.

– Á, értem. Arra kér, hogy üljek le.

A beteg, bár féloldalasra sikeredett, küldött egy mosolyt felé.

– Hát, nem is bánom, hogy leülhetek. Jól elfáradtam.

Charlotte letelepedett a székre, amelyre a férfi mutatott, és lehúzta a papucscipőt, hogy némi életet dörzsöljön megmacskásodott lábujjaiba.

Tom figyelte, szeme élénk érdeklődést tükrözött.

– Gondolom, szeretne a mi Cédrusligetünkről megtudni valamicskét. Megértem, szegénykém. Hála az égnek, hogy ide szállították. Janet mesélte, hogy bár Cédrusligetet kérte első helyen, mégis abba a seattle-i intézetbe küldték. Hallottam, mi történt ott. Csak azt tudom mondani, hogy égbe kiáltó szégyen.

Janet szerint az idősotthont, ahol Tomot előzőleg ápolták, számos súlyos szabálysértés miatt bezárták. A pácienseket, akiknek legtöbbje közellátásban részesült, Washington állam különböző gondozóintézeteibe osztották szét.

– Úgy örülök, hogy itt van Cédrusligeten! Ez bűbajos város, Tom – csivített tovább az asszony, szándékosan nevéen szólítva a beteget. Szerette volna, ha a férfi megbecsülve érzi magát. Előzőleg egy harmadrangú intézményben kezelték, ahol minden tisztelet és együttérzés nélkül bántak vele. Igazság szerint Janet elmondta Charlotte-nak, hogy az ottani személyzet elképesztően hanyag volt. Ő ezt döbbenet hallgatta; érthetetlennek találta az ilyen viselkedést. El sem tudta képzelni, hogy valaki kegyetlenül bánjon egy olyan kiszolgáltatott emberrel, mint Tom! Még hogy hagyják a piszkos ágyban feküdni, hogy soha ne szóljanak hozzá... – Látom, hogy innen éppen a jachtkikötőre nyílik a kilátás – mondta annyi lelkesedéssel, amennyit csak a hangjába tudott csempészni. – Büszkék vagyunk a tengerpartunkra. Nyaranta csodálatos kis fesztivált szoktunk rendezni, és persze a könyvtár melletti parkoló minden szombaton tele van a piac idején. Gyakran kötnek ki halászhajók a mólónál, és árulják a portékájukat. Esküszöm magának, Tom, nincs jobb, mint a Hood csatornában fogott rák, amelyet frissen a bárkáról vásárol az ember.

Kicsit tétovázott, de úgy tűnt, hogy Tom figyel rá, tehát folytatta.

– Hát jó, lássuk csak, mit mesélhetnék magának Cédrusligetről – mondta Charlotte anélkül, hogy valójában tudta volna, hol is kezdje. – Ez olyan igazi kisváros. Az utolsó népszámlálásnál, azt hiszem, nem egészen ötezer volt a lélekszáma. A férjem, Clyde és jómagam is a Yakima vidékéről, az állam keleti részéből jöttünk, és a II. világháború után költöztünk ide. Akkoriban Cédrusligeten volt az egész megye első és egyetlen közlekedési lámpája. De ennek már ötven éve.

Ötven év! Hogy tudott ennyi idő így elszárgulni?

– Azóta Cédrusliget rengeteget változott, sok tekintetben mégis ugyanaz maradt – folytatta. – A környéken élő emberek nagy részét ma is a bremerstoni hajójavító műhely alkalmazza, akárcsak a negyvenes években. És a haditengerészetnek természetesen komoly szerepe van a város gazdaságában.

Tom nyilván maga is rájött erre, mivel a bremerstoni haditengerészeti javítóműhely ott magasodott előtte, az öböl túloldalán. Hatalmas repülőgép-anyahajók és dízelmeghajtású tengeralattjárók sora szegélyezte a rakpartot. Az atommeghajtásúak kint állomásoztak a tengeralattjáró-támaszponton Bangorban. Felhős napokon a szürke flottilla beleolvadt az ég palaszíneibe.

Tom a szívére tette reszkető jobbját.

– Maga a hadseregben szolgált? – kérdezte az asszony. Az idős ember alig észrevehetően bólintott.

– Az isten áldja meg! – mondta Charlotte. – Rengeteget beszélnek arról, hogy mi vagyunk a legnagyobb nemzedék, mi, akik átértük a gazdasági válságot és a háborút, és tudja mit? Igazuk van. A fiataloknak manapság fogalmuk sincs arról, mit jelent áldozatot hozni. Mindenhez túl

könnyen jutnak hozzá, de hát ez csak az én véleményem.

Tom szeme tágra nyílt, és Charlotte megállapíthatta, hogy az öreg egyetért vele.

Nem akarta, hogy mellékvágányra terelődjön a mondandója, úgyhogy elhallgatott, és beleharapott az ajkába.

– Nos, mi mást mondhatnék még magának? – mormolta aztán. – Hát, ami azt illeti, Cédrusliget jó a sportokban. Ősszel péntek estéként a fél város kivonul a gimnáziumi futballmeccsre. Az évnél ebben a szakában pedig a kosárlabda megy. Két évvel ezelőtt a softballcsapat megnyerte az állami bajnokságot. A legidősebb unokám... – tétovázott és félrenézett, bánta már, hogy gondolatai erre a vágányra tévedtek – ...Jordan igazi ígéretnek tűnt a baseballjátékosok között, de tizenöt éve vízbe fulladt. – Charlotte nem tudta, mi indította arra, hogy megemlítsen Jordant, és azt kívánta, bár ne tette volna. Ismerős bánat járta át a szívét. – Nem hiszem, hogy valaha is túl tudom tenni magam a halálán.

Tom, bármennyire gyenge volt is, felé hajolt, mintha az asszony kezére akarná tenni a kezét. Megindító mozdulat volt.

– Sajnálom – szabadkozott Charlotte. – Nem akartam erről beszélni. A lányom itt él Cédrusligeten – folytatta, vidám csengést erőltetve a hangjába. – Bírónő! Olivia Lockhart bírónő. Olyan büszke vagyok rá, hogy csak na! Gyerekkorában sovány kis teremtés volt, de aztán magasra nőtt. Nagyon mutatós. Az ötvenes éveinek elején jár, és még mindig megfordulnak utána a férfiak. Attól van, ahogyan tartja magát. Az emberek ránéznek, és rögtön tudják, hogy fontos személlyel van dolguk. Ilyen az én lányom, a bírónő, de nekem mindig csak az én kis barna szemű lánykám marad. Rengeteg örömet okoz, ha beülök a tárgyalóterembe, amikor ő elnököl. – Megrázta a fejét. – Na tessék, magamról beszélek, ahelyett hogy Cédrusligetről mesélnék.

Ha kérdésekre kellett volna válaszolnia, Charlotte könnyebbnek találta volna a feladatot; de Tom sajnos nem tudott kérdezni.

– Csupán egy komputázásnyira vagyunk Seattle-től, mégis vidékieknek tekintenek minket. Én bent lakom a városban, de rengeteg ember tart csirkéket és lovakat. Természetesen csak a város határán kívül.

Tom az asszony felé biccentett.

– Rólam kérdez?

A férfi válaszul érkező mosolya elárulta, hogy helyesen következtetett.

Charlotte kissé idegesen mosolygott. Fejéhez emelte a kezét, és lesimította lágyn, hullámos haját. Hetvenkét éves korára a haja teljesen megőszült. Illett hozzá, és ezt maga is hangoztatta. Arca aránylag ránctalan maradt; mindig büszke volt a bőrére. Egy nő igazán lehet egy kicsit hiú, nem?

– Özvegy vagyok – kezdte. – Clyde már majdnem húsz éve eltávozott. Túlságosan fiatalon halt meg. Rákban. – Az asszony lesütötte a szemét. – A haditengerészet javítóműhelyében dolgozott. Két gyermekünk született, William és Olivia. Tudja, a bírónő. William az energiaiparban dolgozik, és beutazza az egész világot, Olivia pedig férjhez ment, és itt, Cédrusligeten telepedett le. A gyerekei is ugyanabban a gimnáziumban végeztek, ahova ő járt. Az iskola minden évben kifüggeszti a falra a végzős évfolyam tablóját, és mondhatom, érdekes visszatekinteni arra a sok, fiatal, mosolygós arcra, és látni, hogy mi lett belőlük. – Charlotte elgondolkozott. – Justine képe is ott van. Jordan az ő ikertestvére volt, és édes istenem, annyira aggódom ezért a lányért! Most huszonnyolc éves, és egy idősebb férfival jár, akiben sem én, sem az anyja nem bízunk. – Charlotte elhallgatott egy kicsit, nem akart erről többet mondani. – James Olivia legkisebb gyereke, és jelenleg a haditengerészetnél szolgál. Mindannyian megdöbbszünk, amikor katonának állt. William és a felesége úgy határozott, hogy nem lesz gyerekük, és néha arra gondolok, vajon ma már nem sajnálják-e. Azt hiszem, Will talán igen, de Sharon nem.

Bár mindkét gyereke már az ötvenes éveiben járt, Charlotte még mindig aggódott értük.

Tom szeme lassanként lecsukódott, majd gyorsan újra kinyílt.

– Elfáradt – mondta Charlotte, amikor rájött, hogy többet fecsegett a lányával és unokáival kapcsolatos aggodalmairól, mint amennyire megismertette Tomot Cédrusligettel.

A beteg halványan megrázta a fejét, mintha nem akarná, hogy az asszony elmenjen. Charlotte

felállt, és kezét a férfi vállára tette.

– Hamarosan újra jövök, Tom. Aludnia kell egy kicsit. Azonkívül ideje, hogy elinduljak a bíróságra. Olivianak ma tárgyalása van, és be kell fejeznem egy babatakarót. – Úgy érezte, hogy ezt meg kell magyaráznia, ezért hozzátette: – Legjobban a bíróságon tudok kötni. A *Krónikában* néhány évvel ezelőtt megjelent egy cikk rólam, fényképpel együtt! Ott ültem a bíróságon a kötőtűimmel és a fonalammal. Erről jut eszembe, ha szeretné, behozom a helyi újságot, és felolvasom magának. Mostanáig csak hetente egyszer, szerdán szokott megjelenni, de nemrégiben eladták a lapot, és új szerkesztőt alkalmaztak. Ő heti két megjelenésre növelte a kiadványok számát. Hát nem nagyszerű?

Tom mosolygott.

– Ez remek kisváros – biztatta Charlotte a férfit, és előrehajolt, hogy megpaskolja a kezét. – Jól fogja érezni itt magát.

Már az ajtó felé indult, amikor észrevette, hogy új barátjának nincs lábzsákja. De majd a hölgyek itt az idősök központjában hamarosan tesznek erről. Ezek a termek igencsak vacogtatóak tudnak lenni, különösen a cédrusligeti csapadékos telek miatt. Milyen szomorú, hogy ennek a férfinak nincs senkije, aki legalább csak annyira gondoskodna a kényelméről, hogy ellátna egy ilyen alapvető dologgal!

– Hamarosan eljövök – ismételte meg az ígéretét.

Tom bólintott, és hetyke kis vigyort küldött felé. Hát igen, nagy szívtipró lehetett a maga idejében...

Amikor Charlotte kisétált a főkapun, Janet megállította.

– Bemutatkozott Tom Hardingnak?

– Igen. Micsoda drága ember!

– Tudtam, hogy ez lesz a véleménye. Pontosan magára van szüksége.

– Egyáltalán nincs családja?

– Az aktáiban nem szerepel egyetlen közvetlen hozzátartozó sem. Már vagy öt éve, hogy agyvérzést kapott, és úgy tűnik, soha nem látogatták. – Janet elhallgatott, a homlokát ráncolta.

– De hát fogalmam sincs, mennyire bízhatunk az Idősök Menedéke feljegyzéseiben.

– Mennyi ideig volt ott?

– Nem emlékszem pontosan. – Janet megvonta a vállát. – Legalább öt évig. Miután kitétték a krónikus ellátásból.

– Ó, szegény! Bizonyára...

– Szüksége van egy barátira – fejezte be Janet a mondatot helyette.

– Nos hát, már talált egyet – jelentette ki Charlotte.

Mindig szeretett sokat beszélni. Clyde azt szokta mondani, hogy még egy kőszloppal is barátságot tudna kötni. Ezt bóknak szánta, és a felesége annak is vette.

Charlotte újabb megfontolás után úgy döntött, nem is kéri meg a nőket az idősök központjában, hogy lábzsákot kössenek Tomnak; megcsinálja majd ő maga, a babatakaró után. A legközelebbi látogatásakor tud majd adni valamit a férfinak, valamit, ami melegen tartja: a lábzsákot... és a barátságát.

Olivia Lockhart bírónőnek nehéz dolga volt a válóperekkel, a családjogi bíróságon ráháruló kötelességek közül ezeket az ügyeket tartotta a legkevésbé vonzóknak. Miután eltöltött ott két évet, úgy érezte, hogy már nem is tudnak neki újat mondani. Aztán jöttek az ehhez hasonló ügyek.

Ian és Cecilia Randall azt kérte, hogy érvénytelenítse kézzel írt és közjegyző által hitelesített házassági szerződésüket. Ahogy ez elhárul az útjukból, beadják a keresetet a házasságuk felbontására. Az ügyvédek ott álltak Olivia előtt, oldalukon az ügyfelükkel.

A bírónő rápillantott a papírra, és látta: még egy éve sincs, hogy dátumozták és aláírták. Fel nem foghatta, egy házasság ilyen rövid idő alatt hogyan mehet tönkre. Felnézett, és a házaspárt tanulmányozta. Olyan fiatalok voltak, és mindketten lesütötték a szemüket. Ian Randall

felelősségteljes fiatalembernek látszott, aki talán életében először került távol az otthonától és a családjától most, hogy a hadseregben szolgált. A feleség törekeny és csinos nőnek tűnt; valószínűleg karcsú volt, sötét szeme mély érzéseket tükrözött. Egyenes, barna haj fogta keretbe szív alakú arcát; a hajszálok tépett vége a válláig ért. Egy fürtöt újra meg újra a füle mögé tűrt nyilvánvaló idegességében.

– Mondhatom, ez aztán eredeti – mormolta Olivia, miközben ismét átolvasta a néhány sorból álló szöveget.

Meglehetősen egyértelmű írás volt, még ha szokatlan is. A megállapodás szerint az a házaspár, amelyik beadja a válókeresetet, magára vállal minden tartozást.

Nyilvánvaló volt, hogy az érzelmeik megváltoztak ebben a tárgyban, mint ahogy a házasságuk kérdésében is. Olivia végigfutott a felhalmozott tartozások rövid listáján, és látta, hogy a házaspár egyenlő mértékben osztozott meg rajtuk. Természetesen ha a frigy tovább tart, az adósságok nagyobb büntetést jelentettek volna – lett volna talán jelző, kocsitörlesztés, és így tovább. Ami valamiféle ösztönzést adhat az elégedetlen házastársnak, hogy megmaradjon ebben a kapcsolatban, gondolta Olivia. Mindenesetre a jelenlegi tartozások hétezer dollárra rúgtak. Ian Randall vállalta az összes bankkártyaadósságot, Cecilia Randall pedig a közüzemi díjak kifizetésébe egyezett bele, amelyek közt egy háromszáz dolláros telefonszámla és meglehetősen furcsa módon egy virágüzlet kétszáz dolláros követelése is szerepelt. A legnagyobb tartozást, ahogy Olivia látta, egy temetés költségei jelentették, amelynek a kiegyenlítését a házaspár egyenlő mértékben állná.

– A felek egyezsége jutottak a házasságuk ideje alatt felhalmozódott összes tartozás ügyében – állította Allan Harris.

Világosnak tűnt, hogy más oka is van a kialakult helyzetnek, mint ami első pillantásra látszott.

– Haláleset történt a családban? – kérdezte a bírónő, az előbb megszólaló ügyvédhez intézve a kérdését.

– Egy újszülött – bólintott Allan.

– Értem – ugrott össze Olivia gyomra.

– A lányunk koraszülöttként szívelégtelenségben szenvedett – szólalt meg Cecilia Randall alig hallható hangon. – Allisonnak hívták.

– Allison Marie Randallnek – tette hozzá a tengerész férj.

Olivia figyelte, ahogy a házastársak váltanak egy pillantást. Cecilia elfordította a fejét, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy a bírónő figyelmét elkerülje a szemében tükröződő sokféle szenvedés, düh és fájdalom. Talán azért vette mindezt észre, mert maga is átélte ezeket az érzéseket a saját házassága széthullásakor.

A két fél várta a döntését. Mivel minden irat rendben volt, és a felek egyetértettek, nem sok indoka lehetett, hogy késleltesse a válási folyamatot. Ez a tárgyalás merő formalitásként szolgált ahhoz, hogy folytathassák a bontópert.

– Hétezer dollár meglehetősen jelentős tartozás, ha tekintetbe vesszük, hogy néhány hónap alatt halmozták fel – jegyezte meg Olivia, tovább nyújtva a várakozásukat.

– Egyetérttek, tisztelt bíróság – szólt közbe Brad Dumas gyorsan –, de vannak azért enyhítő körülmények.

Olivia megpillantotta az anyját a közönség tagjai között. Az asszony gyakran ült ott az első sorban, majdnem mindig a kötőtűivel és a fonálával foglalatoskodva. Most azonban nem kötött. Ujjai úgy szorították az ölében nyugvó tűket, mintha ő is átérezné az események jelentőségét.

Olivia tétovázott, ami egyáltalán nem volt jellemző rá. Gyorsnak és határozottnak ismerték. Ennek az emberpárnak gyengéd és szerető segítségére lenne szüksége ahhoz, hogy átvezesse őket a gyász munka buktatóin. A házasság felbontása nem oldaná meg ezt a problémát; Oliviat erre személyes tapasztalata tanította meg. Ha Randallék ragaszkodnának ahhoz, hogy végigviszik a válásukat, Olivia segítene nekik bejárni a fájdalommal és büntudattal terhes utat. Ugyanakkor nem volt rá törvényes indoka, hogy megtagadja tőlük a szerződés érvénytelenítését.

– Tízperces szünetet rendelék el... hogy átnézzem ezt a megállapodást – jelentette be.

Aztán mielőtt bármelyik peres fél hangot adhatott volna meglepetésének, felállt, és az irodája felé vette az irányt. Hallotta a tárgyalóterem zúgását, ahogy mindenki felemelkedett, majd fojtott suttogás zaja csapott fel.

Leült az íróasztalához, a bórszék magas támlájának döntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Elkerülhetetlen volt, hogy meglássa a hasonlóságot maga és Cecilia Randall között. Tizenöt évvel ezelőtt ő is elvesztette a legidősebb gyermekét. Közben évek jöttek és mentek, de a fájdalom, amelyet Jordan halála okozott, soha nem halványult, és soha nem is fog.

A fulladásos balesetet követő tizenkét hónapban egész világa összeomlott. Hiszen először a fia, majd a férje tűnt el az életéből. Az évek során apró problémák lopakodtak a házasságukba – semmi jelentős, semmi letaglózó vagy rendkívüli, csupán a szokásos kihívások és szorongások, amit minden dolgozó, illetve három, nagy igénybevételt jelentő gyerekkel megáldott házaspár megszokott tapasztalni. De Jordan halála után ez a lélekben való megfogyatkozás a tízszeresére nőtt, majd végzetessé vált. Mielőtt Olivia teljesen felfogta volna, hogy mit is tesznek, már külön éltek. Nem sokkal ezután Olivia és Stan a bíróságon találta magát, ahol kimondták a válást.

Három hónappal később Stan, mindenki legnagyobb megdöbbenésére, újra megnősült. Nyilvánvaló volt, hogy már egy ideje a bizalmába avatta azt a másik nőt a problémáival kapcsolatban, és csak a felesége előtt titkolta a viszonyukat.

Kopogás hallatszott az ajtón, és mielőtt Olivia válaszolhatott volna, az édesanyja lépett a szobába.

Olivia felegyenesedett. Tudhatta volna, hogy az anyja meg fogja ragadni ezt az alkalmat, hogy beszéljen vele.

– Szervusz, mama!

– Nem zavarlak, ugye?

Olivia a fejét rázta. Az anyja biztos lehetett benne, hogy számára az ajtaja mindig nyitva áll.

– Akkor jó. – Charlotte azonnal a lényegre tért, már ami szerinte a lényeg volt. – Milyen kár, hogy ez a fiatal pár ki akar lépni a házasságból, amikor alig volt alkalmuk, hogy megismerjék egymást!

Olivia ugyanezt gondolta, bár nem vallhatta be, és nem is óhajtotta bevallani.

– Nekem úgy tűnik, mintha egyikük sem akarná igazán ezt a válást. Lehet, hogy tévedek, de...

– Anya, tudod, hogy nem beszélhetem meg veled a peres ügyeimet.

– Persze, persze, tudom, de néha egyszerűen képtelen vagyok erőt venni magamon. – Charlotte kezdett kihátrálni az ajtón, aztán szemmel láthatóan meggondolta magát. – Nem tudom, mondtam-e neked valaha, de apád és én sem jöttünk ki egymással az első évben.

Ez újdonság volt Olivia számára.

– Clyde konok volt, és ahogy észrevetted, én sem megyek egy kis erős akaratért a szomszédba.

Ha volt valaha enyhe kifejezés, hát akkor ez.

– Az első közös évünkben folyton csak veszekedtünk – vallotta be Charlotte. – És aztán, mielőtt észbe kaptam volna, állapotos lettem a bátyáddal, és hát... nos, mindent egyenesbe hoztunk. Sok szép évet töltöttünk együtt, apád és én. – Keze megfeszült a táskáján és a kötését őrző zacskón. – Ő volt életem szerelme.

Mintha többet mondott volna, mint amennyit akart, Charlotte kilépett a szobából, és csendben becsukta maga mögött az ajtót.

Olivia mosolyogva kelt fel a székéből. Szó, ami szó, az anyja pontosan azt mondta, amit ő hallani akart. Megszületett a döntése, visszamehetett a tárgyalóterembe. Amint leült, Randallék és ügyvédek közelebb nyomultak a bírói pulpitushoz. Cecilia Randall előrelépett, nagy, mélytűzű szeme kifejezéstelenül bámult a levegőbe. Ian Randall arckifejezése kemény és rezzenetlen volt, mintha fel akarná készíteni magát az elkerülhetetlenre.

– Nem zárhatom ki a lehetőséget – kezdte Olivia –, hogy az előttem álló felek úgy léptek erre a megállapodásra, hogy pontosan az a végeredmény, nevezetesen a válóper lebegett a szemük előtt, amely most a bíróság előtt fekszik. Nyilvánvalóan nagy fontosságot tulajdonítottak a házasságuknak, és ez ösztönözte őket egy ilyen szerződés megkötésére. Szándékuk egyértelműen az volt, hogy elkerüljék a végkifejletet, amelyre most látszólag törekednek: a könnyű válást. Ezért nem érvénytelenítem a házassági szerződést. A kérdést bírósági perben kell eldönteni. Ezenközben,

és erre erősen buzdítom a feleket, próbálkozzanak meg tanácsadással, vagy jelentkezzenek a békéltető testületnél, hogy megbeszélhessék a nézeteltéréseiket!

A házasfelek és az ügyvédek közelebb hajoltak, mintha nem jól hallanának.

Allan Harris és Brad Dumas azonnal turkálni kezdett a jegyzeteiben. A látvány szinte komikus volt, ahogy a két ügyvéd nagy igyekezettel újra át akarta olvasni a házassági szerződést.

– Bocsásson meg a tisztelt bíróság! – tért magához Brad Dumas elsőnek, feltartva a kezét.

– Mindkét fél egyetért – vitázott Allan Harris. – Mr. Randall beleegyezett, hogy eltekint a házassági szerződéstől, és önként vállalta a felelősséget az adósság egy részéért.

– Mit mondott a bírónő? – kérdezte Cecilia Randall, Allan Harristól várva a választ.

– Tisztázzuk a kérdést, tisztelt bíróság! – kérte Brad Dumas elképedt arckifejezéssel.

– A megállapodás érvényben marad úgy, ahogyan leírták – jelentette ki Olivia.

– Nem érvényteleníti a megállapodást? – Allan Harris lassan beszélt. Zavarodottnak tűnt.

– Nem, ügyvéd urak, nem érvénytelenítem, azon okoknál fogva, amelyeket épp most fejtettem ki.

Allan Harris és Brad Dumas a bírónőre bámult.

– Van valami probléma, uraim?

– Ó...

– Keressék meg a polgári irodát, az új tárgyalási napot később közlöm – bocsátotta útjukra őket Olivia.

– Ez azt jelenti, hogy nem tudjuk végigvinni a válást? – kérdezte Cecilia az ügyvédjét.

– Én éppannyira akarom a válást, mint te – erősítette meg Ian Randall.

Olivia lesújtott a kalapácsával.

– Rendet a tárgyalóteremben! – dörrent rájuk. – Ha a házaspárnak vitázni van kedve, tegyék a saját idejük rovására!

Allan Harris és Brad Dumas olyan mozdulatokkal szedte össze a papírjait és az aktatáskáját, mintha szélütés érte volna őket.

– Van bármilyen más lehetőségünk? – kérdezte Cecilia Randall Allan Harrist, miközben az ajtó felé igyekeztek.

– Esetleg fellebbezhetünk, de...

– De az még jobban megnöveli a költségeket – tiltakozott Ian, aki közvetlenül mögöttük haladt a maga ügyvédjével.

Brad szemmel láthatóan még mindig túlságosan döbrent volt ahhoz, hogy megszólaljon.

– Nem értem, mi folyik itt – motyogta Cecilia, amikor elérte a tárgyalóterem ajtaját. – Nem tudunk tenni valamit?

– Azt mondta a bírónő, hogy perre kell vinnünk az ügyet? – Ian Randall hangja hitetlenkedve csengett. – Milyen drága lesz ez?

– Nagyon – válaszolt Allan Harris gyorsan, mintha örömét lelné abban, hogy feltornászhatja ügyfele férjének a számláját.

– De én ezt nem akarom – nyöszörgött Cecilia.

– Akkor azt ajánlom, tegyék, amit a bírónő javasolt, és próbálkozzanak meg tanácsadással, vagy lépjenek érintkezésbe a békéltető testülettel.

– Nem fogom egy csomó idegen előtt kitéregetni a problémámat! – Azzal Ian Randall kivágatott a tárgyalóteremből.

Brad Dumas követte ügyfelét, de előtte még zsémbes pillantást vetett Olivíára.

Allan Harris csak állt, rázta a fejét, arcán hitetlenkedés tükröződött. A törvényszolga már a következő számot olvasta, de Allan maradt.

Cecilia Randall elfordult, ám nem elég gyorsan ahhoz, hogy elrejtse a szemében felgyülemelő könnyeket. Olivia úgy érezte, megszakad a szíve, ennek ellenére meg volt győződve róla, hogy helyesen cselekedett.

– Hogy történhetett ez? – kérdezte Cecilia.

– Nem értem az egészet – hallotta Allan Harris motyogását. – Tiszta örület!

Cecilia Randall a fejét rázta.

– Igaza van – mormolta, miközben belebújt a kabátjába. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie, de hát mégis megtörtént.

2. fejezet

Olivia felnyögött, amikor a telefon már vagy ötödször szólalt meg szombat délelőtt. Semmi kétség, ez a hívás, mint az összes többi, szintén Jack Griffin aznap reggel napvilágot látott újságcikkének a következménye lesz. A *Liget Krónika* újonnan kinevezett szerkesztője valamilyen ok miatt úgy döntött, hogy róla ír cikket. A lap első oldalán a *Válás megtagadva* cím díszelgett. Olivia felsóhajtott. Ez az egész kéretlen figyelem a feje tetejére állította a hétvégét, amit igencsak rossz néven vett.

– Halló! – szólt bele a kagylóba. Biztosra akart menni, hogy a hangja tükrözi a bosszúságát. Ha a telefonáló úgy érzi, meg kell vitatnia vele az ő bírói döntését, akkor vegye észre, hogy neki aztán semmi kedve társalogni. Mind a négy előző beszélgetésnek rövid úton véget vetett.

– Halló, anya!

Justine! Micsoda megkönnyebbülés! Olivia egész héten várta, hogy hírt kapjon a lányától.

– Hogy vagy?

Korábban rendszeresen beszéltek egymással, ám mostanra ez megszűnt. Justine olyan férfival járt, akit Olivia rosszhírnek tartott, és ez állandó feszültséget eredményezett anya és lánya közt. Ennek az lett az eredménye, hogy Justine szinte került az anyját. Warren Saget negyvennyolc éves ingatlanfejlesztő volt – húsz évvel idősebb Justine-nál –, és több homályos üzlet fűződött a nevéhez. A korkülönbség kevésbé zavarta Olivíát, mint maga a férfi.

– Tudsz róla, hogy benne vagy a mai újságban? – kérdezte Justine.

Mintha létezne bárki, aki hagyná, hogy ő ne szerezzen erről tudomást...

Az év elejétől a *Liget Krónika* heti két kiadásra tért át, és ez volt a legelső szombati példány. Talán jobb lett volna, ha Griffin megmarad a heti egy megjelenésnél, gondolta a bírónő bosszankodva, hiszen egyértelmű, hogy nem tudott elég valódi hírt összekaparni. Az egész rovata arról a napról szólt, amelyet az ő tárgyalótermében ült végig, miközben hallgatta a döntéseit. Bár név szerint nem említette Randalléket, azt írta, hogy esetükben Olivia rendelkezése inkább a bírónő szívéből, mint valamely paragrafusból fakadt, és egyetértett a döntéssel, valamint merésznek és rendhagyónak nevezte. Olivíának nem volt ellenére, hogy dicsérjék, bár jobban szerette volna, ha az a bizonyos ügy nem kelt ekkora figyelmet. Míg a szerkesztő kedvező színben tüntette fel őt, a szakma más képviselőivel szemben messze nem volt ilyen elnéző. Úgy látszott, előítélettel viseltetik az ügyvédek és bírák iránt, és nem fél ebbéli véleményét megosztani a nagyközönséggel.

Olivíának egyszerűen szerencséje volt, hogy Jack Griffin aznap az ő tárgyalótermét választotta. Vagy inkább balszerencséje, javította ki magát.

– Mi történt? – kérdezte Justine. – Úgy értem, Jack Griffin szemmel láthatóan nincs túlságosan oda az igazságszolgáltatásért, de téged minden bizonnyal kedvel.

Olivia hallotta a lánya hangján, hogy mulattatja a dolog.

– Még csak nem is ismerem azt a fickót – felelte háráttóan.

– Érdekes. Azt hittem, elhallgattál előlem valamit.

– Elhallgattam?

– Azt, hogy találtál magadnak egy pasit.

– Ó, könyörgök! – sóhajtott fel a bírónő.

– Mindegy, úgy tűnik, síkra szállt melletted. Különösen abban a „válás megtagadva” ügyben.

Olivia tudta, hogy kockázatot vállal, amikor meghozta döntését a Randall-féle keresetben. A bírói pulpituson a személyes érzelmei nem játszhattak szerepet, de abban is tökéletesen biztos volt, hogy az a két fiatal végzetes hibát követne el, ha kierohtetné a válást. Nem tett mást, mint útjelzőt állított eléjük, és remélte, hogy ez elegendőnek bizonyul majd ahhoz, hogy a problémáik elől való menekülés helyett rákényszerüljenek a kezelésükre.

– Jack azt írta, hogy nem féltél vitatható döntést hozni.

– Olvastam a cikkét – vágott közbe Olivia, igyekezőn visszatartani a lányát a további részletek

ismertetésétől.

– Tehát mindent tudsz róla?

– Sajnos, igen – sóhajtott az anyja. Aztán abban a reményben, hogy témát válthatnak, megkérdezte: – Szabad vagy ma délben? Hetek óta nem találkoztunk. – Justine eljött karácsonyeste, de ahogy kibontották az ajándékokat és felszolgálták a vacsorát, már ment is. Olivianak fogalma sem volt, hol szilveszterezett. Nem tudta... és azt kívánta, bár ne is tudná. A lánya nyilván Warren Sagettel töltötte az éjszakát. – Találkozunk a nagyanyáddal, együtt ebédelünk. Csodás volna, ha csatlakoznál.

– Sajnálom, mami, de már programunk van Warrennal.

– Ó!

Tudhatta volna... Warren rövid pórázra fogta Justine-t. Mostanság ritkán volt szabadideje a lányának. Ez elkésértette és bosszantotta az asszonyt, de valahányszor előhozakodott vele, vagy akár csak célzott erre, Justine sündisznóállásba merevedett.

– Majd hamarosan összejövünk – ígérte a lánya. – De most mennem kell.

Olivia szerette volna javasolni, hogy akkor most rögtön állapotodjanak meg a napban és időpontban, de mielőtt szólhatott volna, megszakadt a vonal.

Magában füstölögve befejezte a bevásárlási lista összeírását, aztán a kabátjáért és a táskájáért nyúlt. A január szürke és vigasztalan volt. Enyhe eső – valójában inkább finom köd – szitált, amikor becsukta a bejárati ajtót, és lesietett a veranda lépcsőjén a kocsihoz. Rajongott az otthonáért, amely a Világítótorony utcában állt, és a tengerre nézett. Maga a világítótorony három mérföldnyire, az öböl védett vizébe nyúló földnyelven épült. Sajnos az ő házából nem látszott.

Több helyre is be kellett néznie: az élelmiszerboltba, a tisztítóba, a könyvtárba. Remélte, hogy délre mindent elintézt, amikor majd az anyjával találkozik, hogy együtt ebédeljenek. Újra azt kívánta, bár csak Justine is velük tartana.

Elhozta a tisztított ruhát, visszavitte a könyveket a könyvtárba, aztán beugrott a szupermarketbe, ahol a heti bevásárlásait szokta intézni. Hála istennek, elég korán érkezett, hogy elkerülje a szokásos szombat délelőtti tülekedést. A zöldséges soron kezdte, állt, és azon tépelődött, vajon megéri-e egy fej saláta azt az égbekiáltóan magas árat.

– Lockhart bírónő! Nem számítottam rá, hogy összefutunk.

Olivia megfordult, és éppen azzal az emberrel találta magát szemben, akinek sikerült feldúlnia az ő délelőttjét. Felismerte arcát a tárgyalótermi napról. Ez volt az a férfit, aki ott ült az orra előtt az első sorban, jegyzetfüzettel és tollal a kezében.

– Nahát, nahát, csak nem Mr. Jack Griffin?

– Azt hiszem, még nem volt alkalmunk, hogy hivatalosan is bemutatkozzunk egymásnak.

– Higgyen nekem, Mr. Griffin, a ma reggeli cikk után már tudom, kivel van dolgom!

Olivia úgy becsülte, hogy a férfi ugyanaz a korosztály, mint amelyikhez ő is tartozik. Az ötvenes éveinek elején járhat. Őszbe forduló sötét hajával, simára borotvált, kellemesen szögletes vonásaival nem látszott feltűnően jóképűnek, de volt benne valami, amit Olivia csak úgy tudott leírni, hogy vonzó. Könnyedén mosolygott, és tiszta, nyílt tekintettel figyelt a világra. Kissé ziláltnak tűnt bő esőkabátjában, és a nő észrevette, hogy az ingén a két felső gomb nincs begombolva.

– Csak nem megrovást vélek felfedezni a szavaiban? – kérdezte Jack kihívó mosollyal.

Olivia nemigen tudta, mit válaszoljon. Dühös volt a férfira, de úgy gondolta, nem vezetne célra, ha ezt a tudomására is hozná.

– Gondolom, csak a munkáját végezte – mormolta, és beledobott egy zöld paprikát a bevásárlókocsijába. A piros kilója olcsóbb volt, de a zöld paprika volt a gyengéje, és úgy érezte, megérdemel egy kis finomságot. Különösen a mai reggel után. A zöld paprikát sokkal többre becsülte, mint akár egy hikoridiós fagyalaltot.

Kezdte továbbtolni a kocsiját, de Jack megállította.

– Van a szomszédban egy kávézó. Beszélgethetnénk egy kicsit.

– Nem hiszem – rázta a fejét Olivia.

Jack követte, miközben az asszony a friss zöldbabból válogatott.

– Lehet, hogy csak képzeltem, de mintha nem akarta volna, hogy az a pár áterőltesse a válást, nem igaz?

– Nem a tárgyalótermen kívül szoktam megtárgyalni a peres ügyeimet – közölte a bírónő mereven.

– Természetesen – mondta a férfi egyetértő hangnemben, miközben továbbra is az asszony mellett sétált. – Személyes okok játszottak közre, ugye?

Olivia türelmét vesztve megfordult, és szembenézett vele. Mintha hajlandó volna ilyesmit bevallani egy riporternek! A fickó még képes lenne úgy beállítani a helyzetet, mintha ő megszegte volna a szakmai etikát! Semmi rosszat nem tett, hogy a fene vinné el! A legjobb szándékkal cselekedett, és szigorúan a törvény keretei közt maradt.

– Ugye ön elveszítette az egyik fiát? – szorongatta tovább a férfi.

– A következő cikkéhez gyűjt adatokat rólam, Mr. Griffin? – kérdezte Olivia hidegen.

– Nem, és a nevem Jack.

A férfi feltartotta mindkét kezét. Mintha meg akarna nyugtatni, gondolta Olivia, csak hogy nem sikerült.

– Én is majdnem elveszítettem a fiamat – mondta Griffin.

– Maga mindig így zaklatja az embereket, vagy kivétel vagyok?

– Maga kivétel – válaszolt a férfi gondolkodás nélkül. – Abban a percben tudtam, amikor meghozta a döntését a Randall-ügyben. Tudja, igaza volt. Mindenki láthatta a tárgyalóteremben, hogy ezeknek a fiataloknak nem szabad elválniuk. De nagy merészség kellett ahhoz, amit tett.

– Ahogy már említettem, nem beszélhetem meg az ügyeimet.

– Azért egy csésze kávé megihat velem, nem?

A férfi nem kérlelte, nem nógatta, de érződött benne valami jó szándékú ösztökélés, amely kezdett hatni Olivíára. Jacknek volt humorérzéke, még némi kópéság is megcsillant a tekintetében. Olivia feladta. Abból, hogy beszélgetnek, talán nem származik semmi rossz.

– Rendben – egyezett bele a találkozóba. Lepillantott a bevásárlókocsijára, számítgatta, mennyi időbe telik, amíg végez.

– Harminc perc – javasolta Jack diadalittas vigyorral. – Ott fogom várni.

Miután ezt kiharcolta, elsétált. Olivia nem tehetett róla, de kíváncsi volt erre az emberre, és a megjegyzésére, hogy majdnem elvesztette a fiát. Talán több közös vonás van bennük, mint gondolta.

Huszonöt perccel később, a megvásárolt holmikkal a kocsija csomagtartójában Olivia belépett a szupermarket melletti kávéházba. És Jack tényleg ott várta, kezében gőzölgő tejeskávéval. Egy ablak melletti kerek asztalnál ült, és felállt, amikor Olivia közeledett. Apróság volt ugyan, hogy így felemelkedett, mégis a jó modor és a tisztelet csalhatatlan jele. Ez az egyetlen gesztus legalább annyit elárult róla, mint minden más, amit eddig mondott vagy tett.

A bírónő leült a szemközti székre, a férfi pedig intett a pincérlánynak, aki azonnal ott is termett. Olivia hosszú kávé rendelt; egy perccel később már előtte gőzölgött egy kerámiabögre.

Jack várt, amíg a felszolgálólány távozik, csak azután szólalt meg:

– Szerettem volna, ha tudja, hogy komolyan gondolom, amit mondtam. Csodálom azért, amit a héten tett. Nem lehetett könnyű.

Olivia már éppen újra emlékeztetni akarta, hogy nem tárgyalhatja meg a bírósági ügyeit, amikor Jack a fejét rázva megállította.

– Tudom, tudom. De álláspontom szerint ez bátor lépés volt, és nem hagyhattam, hogy észrevétlen maradjon.

Olivia jobban örült volna, ha a férfi nem teszi közhírré a véleményét, hogy ezzel az egész városnak beszédtemát adjon. De már semmit sem mondhatott vagy tehetett, ami megváltoztatta volna a kinyomtatott oldalt.

– Mióta van Cédrusligeten? – kérdezte inkább.

– Három hónapja – válaszolt a férfi. – Szándékosan akarja elterelni magáról a figyelmet?

Olivia elmosolyodott.

– De még mennyire! – mondta. – Tehát van egy fia?
– Eric. Huszonhat éves, és Seattle-ben él. Tízéves volt, amikor felfedezték, hogy a csontrák egy ritka fajtájában szenved. Nem volt esélye, hogy életben maradjon...

Arca elsötétült az emléktől.

– De ugye életben maradt? – kérdezte az asszony.

– Életben van, és egészséges – bólintott Jack –, s ezért végtelenül hálás vagyok a sorsnak.

Aztán azzal folytatta, hogy Eric informatikai mérnökként dolgozik, és nagyon megbecsülik.

Olivia tekintete a férfi gyűrűsujjára tévedt. Jack megemléltette a fiát, de a feleségéről nem beszélt.

A férfi nyilván észrevette a gyors pillantást.

– Eric túlélte a rákot – mondta –, de sajnos a házasságom nem.

Tehát megértette a maga sorsából, hogy mi ment végbe Olivia életében.

– Sajnálom.

– Már régen történt – vont vállat a férfi könnyedén. – Az élet megy tovább, és én is. Maga elvált?

Bár Jack feltette a kérdést, Olivia szinte biztosra vette, hogy már tudja a választ.

– Tizenöt éve.

A beszélgetés ezután kellemesen folyt tovább, és mielőtt a bírónő észbe kapott volna, már mennie is kellett, hogy az anyjával találkozzon. Megfogta a táskáját, felállt, és Jack felé nyújtotta a kezét.

– Örülök, hogy megismertem.

A férfi is talpra szökkent, és a kezébe fogta az asszony kezét.

– Én is, Olivia.

Futólag megszorította a nő ujjait, mintha jelezni akarná, hogy kialakult köztük valami kapcsolat. Amikor aznap először találkoztak, Jack Olivia idegeire ment, de aztán sikerült enyhítenie az asszony kelletlenségén. Mire Olivia kisétált az ajtón, úgy érezte: barátra lelt. Nagyon is tudatában volt, hogy Jack Griffin egyáltalán nem hétköznapi ember; ő pedig nem fogja elkövetni azt a hibát, hogy alábecsüli.

Ian Randall a felesége lakása előtt ült a kocsijában, és szinte rettegett attól, hogy most újabb összecsapás következik. A bírónő világossá tette, hogy nem érvényteleníti a házassági szerződést. De akkor mi lesz? Volt néhány választási lehetőségük, ám egyik sem tűnt számára elfogadhatónak, és szemmel láthatóan a feleségének sem.

Cecilia volt az, aki válni akart. Ő fogadott először ügyvédet. A pokolba is, sikerült lenyomnia ezt az egész ostoba ötletet az ő torkán! Cecilia akart kiszállni, hát akkor rendben, tessék! Ha jobban szeretne nélküle élni, ő aztán nem fogja összetörni magát azért a kiváltságért, hogy a férje maradhasson. De most az a helyzet, hogy komoly akadállyal kell szembenézniük, ha továbbra is véget akarnak vetni a házasságuknak. És mindezt azért, mert megírták azt az ostoba megállapodást, amelynek csupán egyetlen célja lett volna: hogy őrizze az esküjüket. Most kénytelenek valamilyen döntést hozni.

Semmi értelme, hogy tovább várjon. Kikászálódott a kocsijából, lassan belépett az épületbe, és az első emeleti lakás felé tartott, amelyben valaha együtt éltek.

Ian bosszankodott, hogy csengetnie kell ott, ahol nemrégiben még a saját otthona volt. Miután szétköltöztek, be kellett vonulnia a bázisra.

Szerencsére egyik barátja, Andrew Lackey megengedte neki, hogy néhány holmiját elraktározza a házában. Ian most ráfeküdt a csengőre, és közben megpróbálta leküzdeni az ellenérzését. Aztán elengedte a gombot, egy lépést tett hátrafelé, és kihúzta magát. Megacélozta az érzéseit úgy, ahogyan az alapkiképzésen tanították, mivel nem akarta a gondolatait és érzelmeit Cecilia előtt feltárni.

Felesége kinyitotta az ajtót, és összehúzta a szemöldökét, amikor meglátta, ki áll ott.

– Úgy gondoltam, beszélünk kell – közölte vele Ian határozott hangon. De mintha most mit

sem számított volna, hányszor győzködte már magát, hogy nem érezhet semmit Cecilia iránt, hisz nem jelent neki semmit. Egyszerűen képtelen volt közömbös maradni. Nem tudott ugyanabban a szobában meglenni vele anélkül, hogy eszébe ne jusson, milyen volt, amikor szeretkeztek, vagy amikor először érezte, hogy a kisbabájuk megmozdul az asszony hasában. Azt sem tudta elfelejteni, milyen érzések törtek rá, amikor a lánya sírja fölött állt, miután soha nem kapott lehetőséget a sorstól, hogy karjába vehesse Allisont, vagy elmondhassa neki, mennyire szereti.

Cecilia kitérte az ajtót.

– Rendben van. – A tétovázás félreérthetetlenül ott csengett a hangjában.

Ian követte őt az apró nappaliba, és leült a kanapé szélére. Egy kiárusításon vették kéz alatt, nem sokkal az esküvőjük után. Ian nem engedte, hogy Cecilia segítsen neki idecipelni, mivel akkor már három hónapos terhes volt. Konokságának aztán megrándult derék lett az eredménye. Ez a régi kanapé számos rossz emléket hordozott, akárcsak a rövid életű házassága.

Cecilia szemben ült vele összekulcsolt kézzel, arca semmit sem árult el.

– Meg kell mondanom, a bírónő döntése szinte sokkoló hatást tett rám – szólalt meg a férfi, hogy valahogy mégis elkezdje a beszélgetést.

– Az ügyvédem azt mondja, megfellebbezhetjük.

– Hát persze – motyogta Ian fellobbanó dühvel. – És összehozhatunk még vagy öt-hatszáz dollárnyi ügyvédi költséget. De nekem nincs ennyi kidobható pénzem, és persze neked sincs.

– Nem ismered az én anyagi helyzetemet! – csattant fel Cecilia.

Így indult minden megbeszélésük. Először előzékenyek voltak, szinte túlságosan is udvariasak, aztán percekben belül már vitatkoztak, és Cecilia mindent Ian képébe vágott. Úgy tűnt, mostanában hihetetlen gyorsasággal elérték az eszeveszett haragnak ezt a szintjét, legalábbis Allison születése... és halála óta. Ian sóhajtott, átjárta a reménytelenség érzése. Ahogy most a dolgok álltak köztük, nehéz volt elhinni, hogy valaha is ölelkeztek.

A férfi elterelte a gondolatait valaha volt szenvedélyes szerelmi életükről. Az ágyban kevés dologban nem értettek egyet, de hát ez régen volt, még azelőtt, hogy...

– Bármikor megtehetjük, amit az ügyvédem javasolt.

– És mi lenne az? – Ian nem szándékozott megfogadni Allan Harris tanácsát. A férfi nem az ő érdekeit képviselte.

– Allan azt ajánlotta, hogy tegyük, amit a bírónő mondott, és vigyük a vitánkat a békéltető testület elé.

Ian emlékezett rá, hogy Lockhart bírónő tett erre valami utalást, és az is eszébe jutott, hogyan reagált ő akkor.

– Pontosan hogy is működik ez? – kérdezte nagy igyekezettel, hogy a hangja észszerűen és békülékenyen csengjen.

– Hát, nem tudom biztosan megmondani, de azt hiszem, mindkettőnknek elő kell adnia a maga szempontjait egy elfogulatlan, harmadik fél előtt.

– Mibe fog ez kerülni?

– Neked minden csak pénzkérdés? – dühöngött Cecilia.

– Az igazság az, hogy igen.

Ez a válás már így is nagyon hazavágta. Nem ő volt, aki akarta, hajtogatta magának csökönnyösen. Igaz, Allison halála után volt néhány vitájuk, de álmában sem jutott volna eszébe, hogy mindez majd idáig fajul.

Cecilia soha nem értette, hogyan élte meg ő a történeteket, bár már számtalanszor megpróbálta elmondani neki. A szolgálat leteltéig nem is kapta meg a felesége „családi telegramját”. A parancsnoka visszatartotta a hírt a lánya idő előtti születéséről és haláláról, mivel semmi lehetőség nem adódott volna, hogy hazaszállítsák, vagy bármilyen más módon kapcsolatba lépjen a feleségével. Veszteségüket, amíg végül vissza nem ért a bázisra, nem is tudhatta meg teljes valójában.

Cecilia undorodó pillantást vetett rá.

– Akkor talán neked van valami javaslatod? – kérdezte olyan fensőbbbséges hanghordozással,